

Toen Dijsselhof een teekening met flamingo's moest maken — het betrof een opdracht — had hij, behalve een afgietsel van een flamingo-kop en losse pooten, stapels en stapels teekeningen, van standen, van koppen, van snavels en oogen, van pooten, van gewrichten en teenen enz., enz. Zóó werkte Dijsselhof, en wie de voorraadschuur van Wierink gezien heeft, kan begrijpen dat ook hij n u wel een leeuw en tijger, een adelaar of welk beest uit zijn hoofd kan teekenen. Daartoe heeft hij in zijn leven voldoende materiaal verzameld.

En als de nog jeugdige zeventigjarige straks afscheid moet nemen van het onderwijs — voor de Kweekschool heeft hij al eerder bedankt — dan zal hij ongetwijfeld zich geheel aan zijn dieren gaan wijden, en krijgen wij, ik twijfel er niet aan, wel weer nieuw werk van hem te zien.

Want, en nu kom ik weder tot mijn inleiding, al bleef Wierink aldoor werken, al was hij zeer productief, al lag zijn leeraarschap geheel in zijn lijn, toch heeft hem dit ongetwijfeld belet als kunstenaar zóó voor den dag te komen als anders mogelijk geweest ware.

Wie zijn portefeuilles met dierenstudies doorbladert, zal er van overtuigd zijn, dat niet alleen het liefdevolle aanschouwen, maar ook het zekere, rake neerschrijven, hem bij wellicht gunstiger condities tot een van onze meest bekende en beste dierenteekenaars had kunnen maken.

Maar de levenskracht zit er nog in, en ook de vaardigheid in de vingers.

Laat ons dus maar stil afwachten. Hokusai teekende op zijn negen en tachtigste jaar nog.

